laſe ſu ſoetab arwaſt kaſſoandja pu! Sellepärraſt ei tohhi iñekſgi panna, et teie ſõñadeſt miño lellele ni wähhe rõemo tõuſeb. Olleks ta mehhike iſſe ſiin ja lubba teñal kui teil, kuñinga armo paistel kaſſokad ſoendada, ei teie ſiis mitte ei julgeks ni wahwa ſuga wallekaebamiſi kuñinga kõrwa tõsta, egga miño lelle ni awwalikkult laita, ehk ſähherduſi wañu pool uñustuſſe läinud juttuſi ueſt ällesligutada. Miks ſiis ſedda ülles ei tunnista, mis iſſe Reinowadderile kurja ollete teinud? Oho, Läne-iſſand! kas enda ſilmas palki teie ei näe? Wai kas mõtlete, et miña ja mitto muud ſiin ſeiſwad iſſandad eñam ſedda aega ei peaks mälleſtama mil Reinowadderiga iſſe ſõbruſt piddaſite, ja kus mo lel ükskord teie läbbi pakkaſel talwel rasked waewa kannatades pea aego ſurma olleks leidnud? Kas ehk ollete keña luggu opis ärra uñustanud? — Kannatage nattuke, ma tahhan teie nõdraks läinud mälleſtuſele appi tulla! — Ükskord juhtus üks tallomees rannaſt tulles kalla kormaga hundile wasto ja maggus wärske kalla ais kuttiſtas ni kangeſt meie Kriimſilm-iſſanda ſõgi-iſſo, et ta pea aego iño pärraſt kaſſoka olleks müinud. Agga kaſſokas olli iſſandal kallis ja kallaoſtmiſe ind pudus taskus. Mil kombel nüüd kallo kätte ſada? Kui nõnda mõttedega pä-ajjo weel waewas, juhtus ta koggemata miño lellega kokko ja akkas melitawal keelil palluma, et lel teñale kallo murretſeks. Reinowadder langes kui ſurnu teele mahha, kuſt kallamees möda piddi ſõitma.

Se olli üks wahwa julguetük! Ehk Reinowadder kül teadis mis kimbutus ſeſt wõis tulla, ſiiski ei möttelnud ta ſõbrale kaſſo püdes eñeſe peale. Agga kuulge, mis kalli innaga ta ſõbruſe ja kallad piddi maksma. Kui kallamees ſenna jõudis kus lel maas olli, wõttis ta kirwe koormalt ja tahtis Reinowadderile pähhe lüa. Lel näggi altkulmo lurides mis ſündis, agga ſiiski ei liigutand ta liikmeid egga tõmmand inge; mees piddas tedda ſurnuks, wõttis ſabbaſt kinni ja wiskis raipe koorma peale, ja mõtles eddaſi minnes: kül koddo nüllin nahha ſeljaſt. Reinowadder mõtles: mängi wõit on miño käes! ja pillutas aega wiitmata ree pealt kallo mahha. Kui arwas enda ja hundi tarbeks neid küllalte ollema, ſiis kargas ta koorma otſaſt ja piſtis puñuma, et ſaaks waña ſõbraga kalliſt toitu jäggama. Wata iñet, mis ta ſeal näggi? Hunt luſis waod kolmed maad ree jälgil, noſſis ſallamahti kallad ärra ja ei jätnud ſõbrale waewa palgaks middagi. Ta olli eñaſt täis ögginud kui Jõulo-mauk ja kippus löhkema; üks poolärranärritud ahwena pä ja kaks, kolm ſelgrodu ollid mo lellele järrel jänud; ſe olli ta julguſe ja ſõbra-truuſe palk. Ehk kül mõñi kaunis nädal ſeſt aeaſt möda läinud, ſiiski ſaab mo ſüdda weel paiſoma kui ſedda pettuſt meele tulletan. Ma küſſin teilt, ſuur kuñingas, kas äbbematamat ja nurjatomat tööd Ma peal wõib olla? — Agga puhkage nattuke aega, ma tahhan teile weel ühhe teiſe tükki